

‘Is mij kind. Meisje!’

‘Meneer?’ zei de agent in de meldkamer, ‘meneer? Wat is uw naam?’

‘Is niet in de huis.’

16.34; (*verm.*) *Allocht. man*, schreef de agent, *Kind...?* Hij zag op de computer dat het een adres in Malburgen was. ‘Wat is er met uw kind, meneer?’ riep hij.

‘Niet in de huis!’ De agent hoorde de wanhoop in de stem. *weg*, schreef hij. Toen vroeg hij naar haar leeftijd.

‘Vier jaar.’

Hij beloofde dat er een wagen langs zou komen.

‘Waarom schreeuwde je zo?’ vroeg zijn collega.

‘Iemand uit Kalmukkië die er óók niks aan kan doen dat hij geen Nederlands spreekt,’ zei hij en hij rolde met zijn ogen. Zijn collega glimlachte en keek even mee op het formulier.

‘Geen naam?’

‘Kalmukkaans zit weer niet in mijn culturele...’

‘De Elfenbankstraat... Daar zit een code op.’ Ze toetste de naam in op haar computer. ‘Klonk hij Turks? Oei oei. Heb je al een wagen gestuurd?’

‘Nee,’ zei de agent.

‘Gelukkig,’ zei zijn collega terwijl ze naar een telefoon reikte, ‘laat mij maar even.’

Het ijs in de sloten was allang gesmolten, maar het gras in de uiterwaarden had nog dezelfde bruinige tint als het water in de gezwollen rivier. Een lage zon prikte door de grijze lucht als de punt van een gloeiende breinaald.

‘Ken je het gezin?’ vroeg Peter Kressen. Hij trok zijn das recht en streek over de revers van zijn lichtgrijze pak. Het die dag aanbroken voorjaar maakte een hele reeks nieuwe kledingcombinaties mogelijk en eigenlijk had hij zin om te winkelen.

‘Nee.’

Gebiedsagent Klein Drienen was zelfs in uniform een eeuwige jongen met zijn broodmagere lijf en permanente blosjes, alsof

hij zich schaamde voor zijn nasale, Achterhoekse accent. Ze reden in een researchwagen over de oude Rijnbrug naar zijn wijk, die in het nieuwe politiejargon 'gebied' heette.

Peter Kressen dacht aan Antwerpen, aan nieuwe overhemden. Schoenen. Hij was klein van stuk, voor een politieman. Ongetrouwd, snorloos. Over zijn seksuele geaardheid werd, door zijn collega's, nog altijd gespeculeerd.

'Heb je ervaring met Turkse kinderen die zoek raken?' vroeg hij. Klein Drienen schudde zuinig het hoofd, maar net toen Kressen dacht dat het daarbij bleef, deed hij zijn mond weer open.

'Niet veel. Pubers, soms.' Hij keek opzij. 'Meisjes. Je moet met de vriendinnen gaan praten, want het gaat bijna altijd om een vriendje. En dat mag niet.'

De gerenoveerde gevels van de flats in de voorste helft van de wijk toonden al slijtage en het winkelcentrum bestond uit een naamloze supermarkt, een meubelzaak met 'waanzinnige aanbiedingen' en een winkel waar volgens het opschrift siervissen en aquariumbenodigdheden werden verkocht, maar waar achter de ramen oude wasmachines en fornuizen hoog stonden opgestapeld.

'Wordt er nog veel uitgetrouwelijk?' vroeg Kressen.

'Nou,' zei Klein Drienen, 'het zit er zo'n beetje tussenin.'

Kressen keek naar de rijtjeshuizen. Twintig jaar geleden nog goed genoeg voor gezinnen van de middenklasse, maar de kinderen waren opgegroeid. Een deel van de ouders was achtergebleven, je kon hun huizen herkennen aan de keurige voortuintjes. Er sprak verbittering uit de pijnlijk strakke ligusterhagen, de tegelpaadjes en de pergola's, die tegen nieuwe generaties kinderen verdedigd moesten worden, de verbittering van mensen die het alleen maar minder hebben zien worden. Ze konden vandaag hun lol op, want de kinderen waren vrij van school.

'Hoe bedoel je dat, er tussenin?' vroeg Kressen.

Klein Drienen fronste even. 'Wat? O, die verlovings...' Hij reed langzaam vanwege de kinderen op de straat. 'De ouders van het meisje zoeken een jongen uit. En dan kijken ze of het klikt.'

De wagen hobbelde over een paar verkeersdrempels.

'Kleine kinderen raken ze niet snel kwijt.'

De achterste helft van de wijk was nog niet gerenoveerd. Laagbouw en grote blokken flats van rode baksteen, de balkons vaak getooid met een schotelantenne, gericht op het oosten. Op sommige gevels zat een laag bruin bitumen en de schotels staken er, matglanzend grijs, als nieuw tegen af. Zelfs bij de laagbouw hingen ze aan gevels en schoorstenen. Het jonge vervangt het oude, dacht Kressen glimlachend, de weg van de natuur.

Het was de eerste warme dag van het jaar en overal waren kinderen, Turks, Nederlands, Surinaams, hun kleurige winterjassen open, de jongens rennend, schreeuwend tegen elkaar, de meisjes slenterend en kletsend met kleine broertjes en zusjes in hun kielzog.

‘Elfenbankstraat,’ mompelde Klein Drienen, terwijl ze het tweede, dichtgetimmerde winkelcentrum passeerden. ‘Waarom moest jij eigenlijk mee?’

‘Kind vermist,’ blufte Kressen, ‘dan gaat er iemand van recherche mee.’

‘Niet bij het eerste bezoek. En zeker geen inspecteur.’

Kressen zweeg. Klein Drienen nam de bocht en parkeerde. Vier flats aan de rand van de wijk. Ze stonden dwars, aan nauwe, doodlopende zijstraatjes.

Kressen en Klein Drienen stapten uit. De kleine kinderen op straat en op de modderige grasvelden tussen de flats speelden gewoon verder en begrepen niet waarom de pubers stilstonden en keken. Geen gordijn bewoog, maar Kressen voelde dat hun komst door iedereen was opgemerkt.

‘Daar is het dan,’ zei Klein Drienen. Hij liep de straat over, naar de eerste zijstraat.

‘Wat?’ vroeg Kressen. Hij had zijn winterjas over zijn arm, en ademde de vochtige, zachte lucht diep in.

‘De Turkenflat,’ zei Klein Drienen, ‘tenminste, zo noemen ze het hier.’

In het trappenhuis hing een mufte, oude geur die al vele schoonmaakbeurten had getrotseerd. Klein Drienen belde aan. Een donkere gestalte ging hen zwigend voor naar de woonkamer. Er lag een gebloemd tapijt, waarschijnlijk uit de winkel met waanzin-

nige aanbiedingen, en er stond een wandmeubel van namaakeiken. De man ging zitten op een gebloemde bank en maakte een vaag gebaar naar de stoelen ertegenover. Klein Drienen stelde zich voor. De man gaf hem een slap handje.

‘Pardon,’ zei Kressen. ‘Ik heb uw naam niet gehoord.’

‘Naam? Mij naam? Kaymak. Hikmet Kaymak.’

‘Heeft u gebeld omdat uw dochter weg is?’ vroeg Klein Drienen. De man knikte. Hij had zwarte krullen en droeg een bruine trui met grijze en rode strepen.

‘Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien?’

Meneer Kaymak haalde een draagbare telefoon te voorschijn en keek op het schermje.

‘Zij is twee uur weg.’ De punt van zijn neus bewoog als hij sprak.

‘Waar hebt u haar voor het laatst gezien?’

‘Hier.’ Het Turkse accent maakte zijn uitspraken niet aimabeler.

‘Waar ging uw dochter naartoe?’

Kaymak keek kwaad naar Klein Drienen. ‘Hoe moet ik dat weten?! Zij is weg!’ Zijn lippen tuitten en trokken alsof hij was vergeten zijn kunstgebit in te doen.

‘Heeft u haar gezocht?’

Kaymak maakte een geluid alsof hij een vezeltje tussen zijn voortanden wegzoog. Hij had zijn tanden dus nog, dacht Kressen.

‘Wat droeg ze? Wat voor kleren?’ Klein Driენens stem verraadde niets van zijn ergernis. Hikmet Kaymak schokte even met zijn schouders.

‘Welke kleur, meneer Kaymak?’

‘Och, dat weet ik niet. Ik kijk nooit naar kleren.’ Kaymak sprak de woorden snel achter elkaar uit, vermoeid maar opgelucht, alsof hij verwachtte eindelijk van het gelazer af te zijn.

‘Hebt u naar haar gezocht?’

‘Ben ik een vrouw?!’ De rechterhand van Kaymak ging omhoog en Kressen zag Klein Drienen verstrakken.

‘Waar is uw vrouw, meneer Kaymak?’ vroeg Kressen. Kaymak keek naar hem, zijdelings. ‘Wat praten over vrouw?’ zei hij. Kressen staarde naar een punt tussen Kaymaks zware wenkbrauwen tot hij toegaf.

‘Werken. Tot acht uur.’

‘Hoe lang duurt het voor uw vrouw er is?’ vroeg Kressen, ‘als u haar nu belt?’

‘Wat kan mijn vrouw zeggen?’ Kaymak keek verontwaardigd. ‘Zij niet hier! Waarom zou...’

‘Omdat ik het vraag. Belt u haar nu, anders mag u mee naar het bureau. Daar hebben we een tolk en een kamertje waar u zich goed kunt concentreren,’ zei Kressen, ‘ik wil weten wie we moeten zoeken.’

Hij draaide zich naar de ramen. Tussen de flats lagen glibberige grasvelden en perken met stekelige rozenbottelstruiken. Kressen keek naar de tegenoverliggende flat. Vier trappenhuisen met ieder zes woningen. Aan de zijkanten van het blok twee garages. Aan de zuidkant liep de brede sloot die de wijk omzoomde. Een diepe, slordige groenstrook aan de overkant scheidde de jaren veertig van de jaren negentig: snelwegen, een multifunctionele voetbaltempel en een fastfoodrestaurant.

‘Mij vrouw komt,’ zei Kaymak.

‘Hoe heet uw dochter, meneer Kaymak?’ vroeg Kressen.

‘Ayse,’ zei Kaymak zacht, ‘Ayse.’

De woonkamer leek schemerig, terwijl het buiten nog volop licht was. De vader van Ayse had zich niet verroerd, alleen de kralen van zijn gebedsketting klikten tussen zijn vingers. De kinderen op straat waren door het dolle heen vanwege het zachte licht en de lauwwarme, stilstaande lucht. Hun kreten galmden tegen de hoge gevels.

Toen Kressen de moeder van Ayse zag, voelde hij een zinkend, zwaar gevoel in zijn buik. Ze kwam op een oude omafiets aanrijden alsof de duivel haar op de hielen zat, een stevige, jonge vrouw met een plat gezicht en halflang, zwart haar. Minder dan een minuut later stormde ze de kamer binnen.

‘Waar is Ayse?’ vroeg ze onmiddellijk.

Kressen wees naar haar man, en ze sprak hem aan in het Turks. Hij hoorde hoe ze haar woede beheerste.

‘Zij is al weg vanaf drie uur,’ fluisterde ze.

‘Wat voor kleding droeg Ayse?’

‘Rode kniekousen, een blauwe broek, een lichtblauwe jurk en

een blauwe jas,' zei ze onmiddellijk, 'rode laarsjes. Rode bandjes in haar haren. Twee staartjes.'

'Kan ze ergens binnen zitten, bij vriendjes, vriendinnen, een tante...?'

'Er heeft niemand gebeld,' zei ze, 'maar ik zal proberen.' Terwijl ze met verschillende mensen telefoneerde, keek haar man nors voor zich uit.

'Nee,' zei de moeder van Ayse, 'niemand...'

'Het is nog licht,' zei Kressen, 'er zijn veel kinderen buiten. Gaat ze vaker alleen weg?'

Ze schudde haar hoofd en leek opeens wakker te worden. 'Nee, zij komt nooit alleen buiten. Altijd met een volwassene erbij, of grote kinderen.' Ze keek Kressen aan. 'Het spijt mij, ik heb me niet voorgesteld. Mijn naam is Ceren. Ceren Kaymak.' Ze had tranen in haar ogen.

'Mevrouw Kaymak,' zei Kressen zacht, 'we zoeken vaker naar kinderen die niet thuis komen. We vinden ze vrijwel altijd.'

Ceren Kaymak knikte. Kressen liep met Klein Drienen naar de wagen en gaf de aanvulling van het signalement door aan het hoofdbureau. Klein Drienen keek naar de lucht. 'Het weer gaat omslaan,' zei hij. 'Het wordt een rotnacht.'

2

Ibrahim klopte nauwelijks, zoals gewoonlijk. Dennis hoorde alleen de schuurdeur kraken en zag het bruine wolkje dat opstoot onder de zwarte Nikes. Toen viel de deur dicht en lag Dennis weer alleen in het licht van de halogeenlamp, dat weerkaatste tegen de onderkant van de bus.

'Ibrahim?'

'Ik doe niks.'

Dennis schoof onder de wagen vandaan en hees zich, hoestend van het stof, overeind. Ibrahim hing tegen de muur en rookte.

'Als je het niet erg vindt, neem ik er ook eentje,' zei Dennis, terwijl hij zijn sigaretten van het tafeltje pakte.

'Jij zou toch stoppen?'

Ibrahim mengde een Turks accent met het afgrijselijk klinkende Arnheems waarvan Dennis altijd had gedacht dat het was voorbehouden aan Vitessesupporters. Ibrahim was een fervent aanhanger van Galatasaray.

‘Meneer,’ zei Dennis, ‘u zou toch stoppen, *meneer*.’

‘Komt de baby al?’

Dennis keek voor de zekerheid even, maar het groene lampje van zijn mobiele telefoon knipperde geruststellend.

‘Nee.’ Hij dacht aan zijn zwangere vriendin en heel even ontsnapte zijn mateloze verlangen, wilde hij naar huis rennen, naar het bed en haar warmte en werd hij overspoeld door medelijden voor Ibrahim, die door zijn hormonen in de war werd gebracht zonder te weten dat die geheimzinnige, gevaarlijke drang hem in de armen van De Grote Liefde zou drijven. Hopelijk.

Nog voor Dennis de sigaret in zijn mond had, klikte een elektronische aansteker in Ibrahims hand. Daar gaat het dus om, dacht Dennis, een duur glimding.

‘Kom je helemaal hiernaartoe om niks te doen?’

Ibrahim haalde zijn schouders op zoals alleen jongens van veertien dat kunnen. ‘Gaat het goed met de bus?’

Dennis staarde naar het beige monster en besloot geen eerlijk antwoord te geven. Het was een oude verhuiswagen met een laadruimte die doorliep tot boven de cabine. In de zijkant zaten ramen, aan de achterkant een deur. Het was wat het leek: een reusachtige camper. Op de zijkant stond de naam van de reisorganisatie: BIG BEAR TRAVELS. Plaats voor twaalf personen. Oud genoeg om in het razend voordelige oldtimertarief van de belastingen te vallen, het koetswerk fraai gelijnd en gespoten, maar rustend op roestige balken waarlangs lekkende remleidingen liepen.

‘Het gaat fantastisch,’ zei Dennis. ‘Hij is bijna klaar voor de keuring.’

Ibrahim had de aansteker in zijn linkerhand, vlak bij de tafel. Goudkleurig, met een klepje, een wieltje en een verguld cilindertje met gas. Dennis zag vanuit zijn ooghoeken dat Ibrahims hand steeds dichterbij het tafelblad kwam. ‘Je mag hier best niets doen,’ zei Dennis, ‘als je het maar onder de bus doet.’

Ibrahim liet de sigaret vallen en zette zijn Nike erop. Dennis kuchte. Ibrahim raapte traag de peuk op en gooide hem in de asbak. Godbeware, dacht Dennis, over veertien jaar zit er zo eentje op de bank, of er staan er drie voor de deur. Hij gooide Ibrahim een overall toe. Nog drie dagen tot aan de keuring. Ook met zijn hulp zou de bus nooit op tijd klaar zijn.

Bijna was het hem ontgaan dat Ibrahim de enige verkeerde borstel uit de kist pakte. 'Dat is een koperborstel,' zei Dennis.

'Geintje.'

Dennis keek hem aan.

'Meneer.'

'Eronder,' zei Dennis.

Hij draaide de oude bouwlamp en kroop achter Ibrahim aan. Fijn, bruin stof dwarrelde omhoog in de witte lichtbundel die de reusachtige, bruinzwarte onderkant van de bus verlichtte. Hij trok met de krabber twee lijnen op een roestige ijzeren balk. 'Hiertussen. Niet ergens anders, maar hiertussen.'

Ibrahim begon ijverig te borstelen. Dennis trok aan de remleiding van het rechterachterwiel en schuurde voorzichtig verder.

'Dennis? Meneer? Waarom ruikt het hier zo raar?'

Het was niet de eerste keer dat Ibrahim klaagde over de stank en Dennis kon een glimlach niet onderdrukken.

'Het ruikt hier niet raar,' loog hij.

'Waarom doe jij dit?' vroeg Ibrahim.

'Ik ga met deze bus mensen meenemen. Op vakantie.'

'Gaan die mensen ook onder de bus kijken?'

'Schuren, jochie.' Dennis schoof ruggelings over de vloer. Dat verdomde lek was onvindbaar, maar een nieuwe leiding was te duur.

Toen Dennis zei dat het vijf uur was, kroop Ibrahim haastig onder de auto vandaan. Dennis kreeg hem bij de deur van de schuur pas te pakken. 'Je krijgt nog geld.'

Ibrahim pakte verlegen de vijf gulden aan. Zijn wenkbrauwen en vlassnorretje hingen vol gruis, zijn mond leek een vochtige wond in de vuile huid, maar hij keek niet-begrijpend toen Dennis hem een natte handdoek gaf.

'Maak je gezicht schoon.'

Ibrahim draaide de zijspiegel van de verhuiswagen naar zich toe en begon voorzichtig te vegen. Dennis liep naar het tafeltje en vond de aansteker onder een poetslap.

‘Ben je nog op tijd om je zussen op te halen?’

Ibrahim knikte bijna onmerkbaar. Dennis gooide hem de aansteker toe. Ibrahim ving hem behendig, maar de teleurstelling was op zijn gezicht te lezen.

‘Ik snap het niet,’ zei Ibrahim, ‘het is gewoon een aansteker. Ik geef jou...’

‘Waar heb je hem gekocht?’

‘Als ik het zeg, geloof je het toch niet!’

‘Wij werken samen. Dan moet je elkaar kunnen vertrouwen.’

Ibrahim mompelde iets in het Turks.

‘Stelen is slecht voor je ziel,’ zei Dennis.

‘Dat zeg je altijd...’

‘...als jij iets hebt gestolen.’ Dennis glimlachte. Ibrahim stond in de deuropening en wist niet wat hij moest zeggen.

‘Tot morgen,’ zei Dennis.

Dennis had het geprobeerd. Hij had zich, liggend onder de bus, voorgehouden dat hij werkte aan hun toekomst maar hij dacht alleen aan sex, aan hoe Elena haar armen om hem heen sloeg en aanmoedigde, soms in het Kroatisch, wat hem tot zijn verbazing krankzinnig opwond. En het grootste wonder was dat haar ogen dan van kleur veranderden, van licht- naar donkerblauw. De eerste keer dat hij het had gezien, was hij bang geweest dat zijn verbeelding een loopje met hem nam, want haar ogen waren, normaliter, lichtblauw, de kleur lag als een laagje glazuur over haar pupillen. ‘Ja,’ had Elena gezegd, ‘mijn ogen veranderen van kleur. Dat heeft inderdaad met emotie te maken.’

Dennis begreep niet dat ze zich leek te schamen voor zoiets bijzonders, maar ze had zijn pik gegrepen en hem gevraagd wat hij ervan dacht om die altijd uit zijn broek te laten hangen, zodat het voor iedereen duidelijk was wanneer hij iets lekkers zag.

Hij borstelde koppig verder, negeerde de stank en de kou van al dat ijzer, sloot zijn ogen, zette kracht. Hij moest zich niet laten

afleiden. Werken. De stalen draden krasten over roest en ijzer, gruis dwarrelde op zijn gezicht.

Twee minuten later trok hij de deur van de schuur open en ademde diep de schone lucht in. Met knipperende ogen trok hij zijn overall uit, nieste en veegde het bruine stof van zijn gezicht. Naast de schuur liep een brede sloot en, aan de overkant, een dichte strook bos tot aan het talud van de nieuwe Rijnbrug, maar zelfs het dode riet en de kale takken kregen kleur in het zachte, vriendelijke zonlicht.

Hij holde naar binnen en smeed zijn overall achter de oranje dekzeilen waaronder de spullen van de beunhazen stonden. De ene helft van de schuur werd verhuurd aan Big Bear Travels, de andere helft aan twee klussers die er hun groeiende berg gereedschap verborgen voor de sociale recherche. De schuur lag vergeten tussen wegen en groenstroken, het laatste overblijfsel van een boerderij die was ingehaald door de stad.

Het was zo warm dat hij zijn jas over zijn schouder liet hangen terwijl hij over het glibberige pad naar het park liep. Het gebrek aan onderhoud dat de wijk teisterde, werd in het park natuurontwikkeling genoemd. De rozenperken waren vervangen door een gemeenschappelijke kruidentuin en onderhoudsarm struikgewas, de bomen schoten hoog door en alles wat niet direct in het zicht lag, groeide dicht. De glooiende grasoevers van de sloten veranderden in onbegaanbare onkruidwouden, de eertijds gladgeschoren trapveldjes voor de jeugd in bonkige ruigten.

Dennis' voetstappen klonken melodieuw op het bruggetje van spanbeton. In het park waren de paden bedekt met asfalt, maar dat was spiegelglad van het vergane mos. Dennis hoorde gielende kinderen in de struiken. Hij kreeg de neiging te huppelen, hij was op weg naar Elena, zijn verrukkelijke, Kroatische, zwangere vriendin. Ze woonde in de ellendigste buurt van de stad, hij woonde bij haar in en binnenkort waren ze met z'n drieën. Dennis grijsde, tot hij het tikken van nagels hoorde. Een nerveuze galop.

Het was een Dobermann, in draf nu. Hij kwam snel op Dennis af, de neus op de grond en de hele breedte van het pad gebruikend. Dennis stond stil op het ogenblik dat de hond zijn kop

optilde, maar toch begon het dier te blaffen. Een zuurstokroze erectie bungelde obsceen onder het strakke lijf, maar Dennis zag voornamelijk oogwit en blikkerende tanden. Een vrouw met een hondenketting kwam haastig aanlopen.

‘O gelukkig,’ zei ze, ‘ik was even bang dat je een wout was.’

Dennis stond nog steeds stil. ‘Wilt u die hond aanlijnen?’

‘Klotewouten,’ zei de vrouw. ‘Je hebt hier zo een boete.’

Dennis herhaalde zijn vraag wat harder.

‘Hij doet nooit wat. Een dier heeft ook vrijheid nodig.’ De hond sprong tegen de vrouw op en hapte naar haar gezicht, stootte zijn onderlijf tegen haar dij en holde woest blaffend langs Dennis.

‘Het is verplicht honden aan te lijnen!’

De vrouw probeerde de hond te volgen terwijl ze nerveus aan haar haren frunnikte. ‘Jij hebt een hekel aan beesten! Dan is er heel wat mis met jou!’

Dennis deed twee stappen naar voren en stond opeens vlak voor haar, ze moest met een ruk stilstaan om niet tegen hem op te botsen.

‘Ik ben gek op honden,’ siste hij, ‘als ze mooi stilliggen in de oven van het destructiebedrijf.’

Ze verstond hem niet, zo schrok ze. Dennis liet veel wit van zijn ogen en tanden zien. ‘Ik zou de meeste bazen er graag naast leggen. Maar dat is verboden. Jij hebt echt mazzel dat ik zo’n net-te vent ben.’

‘Donar! Hier!’ gilte de vrouw, maar het pad bleef leeg.

‘Het klopt. Hij doet nooit wat,’ jende Dennis.

De vrouw liep verder met gebogen hoofd, tot ze ver genoeg uit de buurt was.

‘Verkrachter! Vuile verkrachter!’

Je kon horen dat de spirit eruit was, vond Dennis. Hij besloot langs de slootkant te blijven lopen, want dat was de kortste weg naar de flats en zijn wachtende vriendin. Zijn hart maakte een sprongetje.